

Er zijn goede mensen en er zijn slechte mensen.
Mensen die stelen, liegen en bedriegen zijn slechte mensen.
Goede mensen liegen en bedriegen niet.
Goede mensen stelen niet.
Ik ben een goed mens.
Sem is mijn naam; ik steel, lieg en bedrieg.

Ik heb altijd gedacht dat er een duidelijk afgebakende grens bestond tussen goed en kwaad. Een grens die van veraf te zien was als een metershoge, betonnen muur met rollen prikkeldraad erbovenop, aangekondigd door borden met de tekst: VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN, en dat iemand je zou waarschuwen, als je toch in de buurt kwam; een soort douanebeambte die zei: 'Pas op, Sem! Ga terug! Jij hoort aan de goede kant.'

Ik weet nu dat het onzin is. Grote onzin. Want opeens sta ik zelf aan de andere kant, aan de kant van het kwaad, en ik heb geen grens gezien. Toch moet ik hem gepasseerd zijn, maar wanneer? Was het toen ik Dave leerde kennen? Toen ik begon met pokeren? Of was het al daarvoor, toen ik indruk wilde maken op Julia?

Julia, ze moest me nu eens zien.

Ik drentel heen en weer tussen de auto's. De vingers van mijn rechterhand spelen onafgebroken met de sleutelbos in mijn zak. Ik probeer de gedachten uit mijn hoofd te zetten door me te concentreren op wat me te doen staat. Een paar auto's zijn de parkeerplaats opgereden, maar daar zat het juiste slachtoffer niet bij. Dave heeft hotel-restaurant De Lindeboom met zorg uitgezocht. Hier komen mensen die na hun etentje een nachtje blijven slapen. Mensen bij wie het een dag kan duren voordat ze in de gaten krijgen wat er gebeurd is.

Ik zie het gezicht van Dave weer voor me toen hij me uitlegde wat ik moest doen. Zijn gemaakte lach die voor geruststellend moest doorgaan. En dan zijn woorden: 'Het is een eitje, en zo gepiept; er kan je niks gebeuren.'

Er kan je niks gebeuren, dat zeggen mensen alleen als je op het punt staat al je botten te breken. Een donkerblauwe Volkswagen Polo draait de oprit op. Het is een nieuw exemplaar. Een vrouw stapt uit, midden dertig. Ze heeft haar haren opgestoken en aan haar schouder bungelt een groenleren handtas. Uit de kofferruimte haalt ze een trolley. Zo'n kleintje dat stewardessen altijd bij zich hebben. Bingo, die blijft overnachten. Ze loopt naar de ingang van De Lindeboom. Haar

hoge hakken op het asfalt klinken als het tikken van een klok. Met elke stap komt het moment waarop het moet gebeuren dichterbij. Ik zucht en loop haar achterna.

Door de glazen schuifdeuren van het hotel zie ik de vrouw bij de receptie staan. Ze gaat rechtstreeks naar het restaurant terwijl een bediende haar trolley meeneemt naar de lift. Mooi. Nu wachten.

Even later stoppen twee taxibusjes. Een groep stapt uit. Luidruchtig pratend lopen ze naar de ingang van De Lindeboom. Hierop heb ik gewacht. Ik ga achter hen aan het restaurant binnen, zodat ik niet door een ober word aangesproken die me later nog zou kunnen herkennen, en loop meteen door naar het herentoilet. Ondertussen heb ik de vrouw gespot, ze zit aan het raam en draagt een mantelpakje, haar handtas staat half onder de tafel.

Ik blijf een paar minuten op de wc-bril zitten en probeer mijn ademhaling rustig te krijgen. In mijn hoofd zet ik alle handelingen die ik zo dadelijk zal verrichten op een rijtje. Ik zal de wc uitstappen, naar links gaan, de sleutelbos in mijn rechterhand nemen en op de vrouw aflopen. De gedachten van zo-even duiken weer op. Ik probeer ze te onderdrukken, maar het is alsof ik een grote ballon onder water moet duwen; hij schiet telkens onder me vandaan.

Hoe heeft het zover kunnen komen?

Ga ik dit echt doen?

Zo ben ik helemaal niet!

Niet aan denken. Het is geen keuze. Ik kan niet anders. Ik haal diep adem, trek de wc door en sta op.

In het restaurant loop ik direct op het tafeltje van de vrouw af. Nu moet alles snel gebeuren, zonder twijfel. Bij haar aangekomen struikel ik, bots tegen de rugleuning van haar stoel aan en laat mijn sleutels op de grond vallen. De vrouw schrikt op. Ik steek mijn handen verontschuldigend in de lucht en zeg: 'Mijn sleutels, ze moeten hier ergens liggen.' Ik buk me en onttrek zo de handtas aan het zicht. De rits staat open. Ik steek mijn hand in de tas en voel bijna meteen een sleutelbos. Ik pak hem en gris met mijn andere hand mijn eigen sleutels van de grond, die ik de vrouw laat zien. 'Ik heb ze al, nogmaals sorry,' mompel ik en loop naar de uitgang. De hele actie heeft nog geen tien seconden geduurd.

Even later draai ik in de donkerblauwe Polo de parkeerplaats af. Een onverwacht gevoel van triomf trekt door mijn lichaam. Het maakt me misselijk.

Weer zie ik het grijnzende gezicht van Dave voor me: 'Alarmsysteem klasse drie, startonderbreking, blokkade van de brandstofvoeder en een autovolgsysteem. Heel lastig om te jatten, behalve als je de sleutel hebt.'

'Maar met dat volgsysteem kunnen ze toch zien waar de auto is gebleven?' had ik ertegenin

gebracht.

‘Niet als ze pas uren later ontdekken dat hun karretje weg is. Tegen die tijd hebben wij dat systeem allang uitgeschakeld.’ Dave had me in mijn schouder geknepen. ‘Maak je niet druk man, het zijn allemaal leasebakken. Morgen hebben ze weer een nieuwe van de zaak.’

Ik bedwing de neiging om te snel te rijden. Een sleutelhanger in de vorm van een half hartje tikt tegen mijn knie. Links van me witte strepen die het midden van het wegdek markeren, rechts bomen. Ik passeer een bord: ZACHTE BERM, lees ik.

Er is geen betonnen muur.

Er zijn geen goede en er zijn geen slechte mensen.

Het is eerder als rijden op deze weg; je kunt rechtdoor gaan of een afslag nemen. De truc is om de goede afslag te nemen. Of nee, om de verkeerde afslag níét te nemen. En daarbij moet je verdomd goed uit je doppen kijken, want voordat je het weet, rijd je door het donker in een gejatte Polo en is het te laat om te keren.

Ik laat het halve hartje op mijn open hand rusten. Er lijkt iets op te staan. Een naam? Wie zou de andere helft hebben?

Ik schrik op van getoeter. Als ik voor me kijk, zie ik niets dan fel licht. Instinctief geef ik een ruk aan het stuur. Ik word tegen het portier gedrukt. Ik corrigeer terug naar links, maar ik voel hoe het rechtervoorwiel van de weg raakt en in het gras terechtkomt. Zachte berm.

Van de klap die ongetwijfeld heeft gevolgd, kan ik me niets meer herinneren.